

## Pamiatka posvätenia chrámu Vlachovo – 21.11.2021 – Stále to nestačí?

*Pokoj Boží nech je s nami.*

**Židom 10:8-10** „Najprv teda hovorí: obeť ani dary ani zápalné obeť ani obeť za hriech si nechcel a ani si v nich nemal záľubu – hoci ich prinášajú podľa zákona. Len potom povedal: ajhľa, idem, aby som plnil Tvoju vôľu. Ruší prvé, aby ustanovil druhé. Podľa tejto vôle sme posvätení tým, že Ježiš Kristus raz navždy obetoval svoje telo“.

Drahé slávnostné zhromaždenie!

Už 150 rokov tu stojí tento chrám. Pred ním tu bol iný a pred ním v srdciach ľudí túžba žiť spolu ako spoločenstvo pred Božou tvárou. Naši predkovia tu zanechali túto stavbu, ako symbol svojej zbožnosti. Boli v tom striktnejší, lepší, poctivejší. Možno to bola tradícia, možno to bola povinnosť, iste to úplne nevykynožilo hriech, ale predsa len bol tento chrám vždy symbolom závislosti na Pánovi Ježišovi, na Jeho slove a milosti. Aj oni mali dosť svojich trápení a problémov, dosť svojich hriechov a ťažkostí, ale ani v tých najhorších časoch nezabúdali na Pána Boha a prichádzali do tohto chrámu.

Dnes je to úplne iné. My sa dnes už nevieme ani postarať o chrám, nieto ešte niečo nové postaviť. Poctivosť vo svojej príslušnosti k evanjelickej cirkvi sa vytratila zo srdca ľudí. Je tu chrám, no ľudia do neho nechodia ani dobrovoľne, nieto ešte z povinnosti alebo zo zdedenej tradície. Dnes ľudia neriešia svoje problémy s Bohom, ale bez Boha, bez Jeho slova a spoločenstva cirkvi. V ťažkých časoch ako prvé chceme zatvárať kostoly a opúšťame kresťanské zbory a zabúdame na to, kvôli čomu tu tento kostol stojí a v čo dúfali aj vaši predkovia: že sa tu na Pána Boha nezabudne, ale že ľud aj tu vo Vlachove, bude usilovne a s radosťou prichádzať do tohto priestoru, aby prijal milosť, silu a potešenie pre každodenný život.

Náš kostol nám pripomína 3 dôležité fakty:

**1. Vykonávať kultické úkony je fajn.** Hoci to Pán Boh od nás nevyžaduje. Hlavne, ak ich naplníme zlým obsahom alebo dôvodom. Izraelský národ dostal od Pána Boha dar v rôznych obetiach. Tie prinášali, aby mohli prijať Božiu milosť, odpustenie, prosiť o požehnanie, prežívať spoločenstvo s Pánom. Lenže sa stávalo, že zostali iba pri tom. Nemalo to nijakú hĺbku, žiadny vplyv na život, neprinieslo to žiadnu zmenu srdca. Preto Pán Boh odmietal a nechcel, nemal rád tieto úkony.

Ako je to s našimi úkonmi? S prichádzaním do chrámu, s modlitbou, piesňami, čítaním a počúvaním slova, s prijímaním sviatostí, ako je to s našou túžbou po spoločenstve s Bohom a ľuďmi? To všetko je správne a Pán Boh je rád, ak toto všetko robíme. Ale dôležité je: **vykonávať to všetko v presvedčení viery, s láskou voči Pánovi, s úprimným oddaním sa Jemu.** Môžeme ich robiť správnym spôsobom, ale ak nemajú žiaden vplyv na naše srdce a životy, sú iba konaním povinností. **Pán Boh nás však pozýva k tomu, aby sme všetko, čo robíme, robili z tej duše ako Pánovi** – to znamená, aby sme boli úprimní, nadšení, aby sme to všetko konali s láskou a nechali Ducha Božieho, aby v nás urobil zmenu tým, čo konáme a prežívame v tomto chráme. **Nie je teda dôležité ako sa naše ruky dotýkajú kostolných lavíc, ale ako sa zvest' slova v kostole dotýka nášho srdca.**

**2. Zákon o obetiach bol Kristom zrušený, ale morálny zákon nie.** Hospodinovi nestačilo, aby ľud prinášal obeť, očakával vplyv bohoslužby na každodenný život. Keďže prišiel Kristus, mnohí sa začali domnievať, že tak ako zrušil obeť svojou obeťou, tak isto nemusia kresťania dodržiavať napr. Desatoro. Nie je to však tak. Ako Židia, tak aj kresťania, sú viazaní Božím slovom, ktoré učí a vedie ľudí k správne životu podľa Božieho zákona. Pán Ježiš prišiel tento zákon naplniť, nie ho zrušiť. Preto **musí ísť ruka v ruke úprimné kultické správanie s morálnym profilom kresťana.** Ten nemôže žiť ako kresťan v nedele a v ostatné dni ako pohan. Kristus prišiel zrušiť iba zákon o obetiach, ale zákon lásky prišiel potvrdiť.

Ježiš Kristus svojím príchodom prekonal zákon o obetiach a vyhlásil ho za nepotrebný. Jeho obeť bola dostatočná. Ale práve svojou smrťou na kríži, ale aj svojím životom na tomto svete, poukázal na dôležitosť života podľa Božích noriem. Tou najvyššou je láska k Bohu aj k ľuďom. Preto **nemusíme zabíjať zvieratá, aby sme boli očistení od našich hriechov, ale máme žiť život, ktorý bude svedectvom o Tom, ktorý sa za nás obetoval.** A k tomu nás pozýva aj náš kostol. **To, čo tu počujeme ako inšpiráciu z Božieho slova, máme pretaviť v každodennom živote. To, čo sa nám tu zvestuje máme premeniť na skutok tam vonku, za múrmi tohto chrámu. Je veľmi dôležité do akej miery dovoľíme Božiemu slovu pôsobiť v našom srdci v kostole, pretože do takej miery bude náš život svedectvom o Bohu a Jeho láske.**

**3. Sme posvätení Ježišom Kristom.** Aby boli Izraelci posvätení a očistení a pripravení na stretnutie s Bohom, museli vykonať niekoľko dní trvajúce rituály. Bolo veľa takých situácií, ktorými sa poškvrňovali a tak sa stávalo, že si dávali pozor a ak by sa nedopatrením znesvätili, museli prejsť náročným procesom, kým sa dostali do spoločenstva Božieho ľudu. Potom prišiel Ježiš a toto všetko zmenil. Obetoval svoje telo, roztrhol chrámovú oponu a ponúkol tak

prístup každému, s túžiacim srdcom, až pred Božiu tvár. Nikomu, kto chce, nie je zabránené vstúpiť do vzťahu s Pánom: cez modlitbu, čítanie Písma, cez chrámový priestor, cez prijímanie sviatostí a pod. Každý môže ísť, pretože nezáleží na kvalite jeho života, ale na jeho viere v kvalitu Ježišovej lásky.

Ak dnes niekto nemá vzťah s Bohom, je to len jeho rozhodnutie. **Pán Boh pre komunikáciu a vzťah s nami, urobil všetko v Ježišovi Kristovi.** Vyšiel nám v ústrety a zaplatil za to obrovskú cenu: smrťou svojho Syna nás posvätil, aby sme mohli vojsť do Jeho prítomnosti. *Nič nás od Pána neoddeľuje, jedine naše rozhodnutie a odmietnutie Jeho ponuky spásy.* Tento kostol nám to pripomína, cez bohoslužby je to realizované a v Ježišovi Kristovi neustále ponúknuté: **Boh k nám natáhuje svoju ruku, aby nás požehnal, očistil od hriechov a dal nám novú šancu na ďalšie dni nášho pozemského života. Kostolná veža smeruje do neba, kde je nám zas prisľúbené, že pôjdeme z Božej milosti do večnosti,** kde už chrám nebude potrebný, pretože Boh bude každému z nás veľmi blízko a nič nás od Neho už neoddeľí.

Vlachovský kostol tu nie je len ako dominanta obce, či spomienka na minulosť. On má stále rovnaký a nenahraditeľný význam. Zvestuje nám radosť z toho, že nemusíme prinášať obete, ale môžeme slobodne Bohu slúžiť. Zvestuje nám, že tak ako záleží na tom, čo robíme v chráme, rovnako záleží aj na tom, ako sa správame mimo neho. Tento náš kostol nám pripomína, že Boh robí v Kristovi krok smerom k nám a chce nás mať vo svojej blízkosti teraz i naveky. Amen.